

Brianna Wolfson

**HET LEVEN
GAAT NIET ALTIJD
OVER ROZE**

Vertaling Monique de Vré

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Brianna Wolfson
Oorspronkelijke titel: *Rosie Colored Glasses*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Monique de Vré
Vertaling gedicht E.E. Cummings uit: *Zeventien liefdesgedichten en een liefdesverklaring*, Bert Bakker, 1996. Vertaald door Peter Verstegen
Omslagontwerp: bij Barbara
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0079 4
ISBN 978 94 027 5504 6 (e-book)

NUR 302
Eerste druk maart 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Willow Thorpe wist wat frictie was. De warmte die ontstond wanneer je iets tegen iets anders wreef. Wanneer de ene wereld tegen de andere wreef.

Ze voelde die altijd wanneer ze achter in haar moeders auto stapte, haar gordel vastgespte, de hand van haar broertje vastpakte en zich voorbereidde op de terugkeer naar haar vaders huis. Altijd wanneer ze door het raampje van haar moeders auto naar buiten staarde en de bekende bochten in de weg naar haar vaders huis opmerkte. Altijd wanneer haar vader de grote, zware voordeur opende en mopperde: 'Weer laat, Rosie.' Altijd wanneer haar moeder nonchalant reageerde met een zelfvoldane grijns en een 'Tot later, Rex.'

Altijd wanneer ze opkeek naar haar vader en zich bewust werd van het knikken van haar knieën. Altijd wanneer ze van de versierde muren naar de effen witte ging. Altijd wanneer ze van Mango Tango-kleurkrijt naar gele potloden, hardheid HB ging.

Willow had het gevoel dat de kinderen van andere gescheiden ouders fantaseerden over hoe het zou kunnen zijn als hun vader en moeder weer van elkaar hielden. Als hun moeder de das van hun vader strikte voordat hij 's morgens naar zijn werk ging. Als hun va-

der 's avonds de jurk van hun moeder dichttristte voordat ze uit eten gingen. Als hun vader en moeder elkaar terloops op de lippen kusten als ze dachten dat hun kinderen niet keken. Als ieder beeld van hun huis een plaatje van een heel gezin liet zien: vader, moeder, broer en zus, liefdevol verstrengeld.

Maar Willow dacht niet zo.

Ze zag haar onverzettelijke en ernstige vader in de ene wereld, en haar warme, stralende moeder in de andere. En de drie keren per week wanneer de ene wereld tegen de andere schuurde.

Maar dat schuren van werelden, al die frictie en warmte, was het voor Willow waard, zolang ze maar terug kon keren naar haar moeders wereld.

Want in die wereld was de liefde van haar moeder magisch en fel. Willow had het gevoel dat dit soort liefde in haar kon kristalliseren en haar sterker kon maken. Dat die haar kon vervullen in de waarachtigste, werkelijkste zin. Dat die haar voor altijd veilig en gelukkig kon laten zijn.

Maar dat had Willow mis.

In haar leven zouden spoedig verwarring en verdriet komen, en pijn en verlies. En de manische liefde van haar moeder voor haar dochter kon Willow tegen geen van deze dingen beschermen. Sterker nog, ze kon ze zelfs veroorzaakt hebben.

1

Twaalf jaar eerder

De vierentwintigjarige Rosie Collins geloofde dat liefde zowel specifiek als allesverterend was. Ze geloofde dat ware liefde zowel de achterkant van de oorlelletjes raakte als het hart. Ze geloofde dat er één, bijzondere, genuanceerde manier was waarop de ene mens van de andere kon houden. En telkens wanneer ze twee verliefde mensen in het park, in de metro of op een bank zag, dacht ze aan die genuanceerde, onzichtbare liefdeskrachten. Ze stelde zich de koosnaampjes voor die ze elkaar gaven voordat ze naar bed gingen. Aan de plek waar hij het liefst zijn hand legde. Aan het t-shirt waarin zij hem het liefst in bed zag. Aan de gekke dingen die zij zei waarom hij hard moest lachen. Aan het lelijke schilderij dat hij voor hun woning kocht, dat zij graag aan de muur van de huiskamer zag.

Rosie nam de baan bij bloemenwinkel Blooms op de hoek van 22nd Street en 8th Avenue zodra ze naar Manhattan was verhuisd, deels om het geld, deels omdat ze het een leuk idee vond dat iemand die Rosie heette in een bloemenwinkel werkte. Maar ze nam de baan vooral omdat ze zo toegang kreeg tot die liefdeskrachten. Maar zoals

in al haar andere baantjes zou ze ook nu bepaalde doodgewone dingen moeten doen – in dit geval: bloemen schikken, de kassa bedienen en boodschappen op kaartjes schrijven. Maar Rosie dacht dat ze deze baan misschien langer zou kunnen houden dan de gebruikelijke zes weken, omdat ze bij bloemisterij Blooms de grotere zin van haar werk zag.

Ze zag zichzelf liefde faciliteren. Ze fantaseerde over de duizenden liefdesverhalen waarvan ze een minuscule glimp zou opvangen, wanneer de ene na de andere klant haar zou opbellen en een inkijkje in zijn of haar leven zou geven. Ze zouden haar vertellen wat de lievelingsbloem van hun vriendin was. Het lievelingsgedicht van hun verloofde. Dat ze wilden dat het volmaakte boeket op het bureau van hun vrouw terechtkwam wanneer ze jarig was. Dat ze het volmaakte bloemstuk wilden als liefdesblijk voor hun trouwdag. Of dat ze gewoon zomaar iets wilden sturen.

Ze vond het vooruitzicht zo opwindend dat ze de hele zondag voor haar eerste werkdag haar schoonschrift oefende. Rosie wilde er zeker van zijn dat elke letter zo oorspronkelijk en sierlijk was dat die een afspiegeling was van de schoonheid en originaliteit van de liefde achter het berichtje. Ze sliep die eerste nacht nauwelijks bij het vooruitzicht dat ze toegang zou krijgen tot de authentieke, naakte, ongegeneerde stem van de liefde. Het was een stem waarvan ze heel veel hield, ook al maakte die nog niet deel uit van haar eigen leven.

Maar Rosies hart brak in de eerste week bij Blooms, toen er de ene na de andere dag mannen langskwamen met het verzoek een dozijn rode rozen te sturen naar hun vriendin of vrouw of minnares, met een kaartje waarop alleen maar stond: 'Liefs, Jim' of: 'Van Tom' of gewoon: 'Harry'.

Gaven sommige vrouwen niet de voorkeur aan hortensia's of

chrysanten of lelies? Gingen sommige bloemen niet naar vrouwen die de voorkeur gaven aan roze of wit of gemengde kleuren? Wisten verliefde mannen dit soort dingen over hun geliefden niet? Hadden ze dat kleine kaartje dat het boeket vergezeld, niet willen vullen met de vriendelijkste, waarste, volmaaktste woorden?

Wilde je als je bloemen stuurde naar je vrouw, niet dat het iets zei als: 'Zo voel ik me nog steeds wanneer ik in je ogen kijk'? Als je van iemand hield, wilde je dat dan niet op de volmaaktste, specifiekste, onverbloemdste manier overbrengen? Hoe kon het dat al die mannen die altijd maar dezelfde twaalf rozen stuurden ze altijd vergezeld lieten gaan van hetzelfde 'Liefs, John', of 'Van Rob', of gewoon 'Colin'?

Rosies hart brak als ze bedacht dat liefde zo ontzettend banaal kon zijn.

Maar Rosie was ook niet het type dat lang met een gebroken hart bleef rondlopen. Vooral niet wanneer dat een bedreiging vormde voor haar wereldbeeld. Als de mannen van Manhattan hun liefde niet op de juiste manier konden uiten, zou zij hen een handje helpen. Ze zou hun gebaar nuance verlenen, een specifiek karakter, of dat nu authentiek was of niet.

Dus nam Rosie de taak op zich om ervoor te zorgen dat er geen kaartje bloemenwinkel Blooms uit ging met een nietszeggende en jammerlijk saaie tekst namens de afzender. Ze verving alle verzoeken om saaie tekstjes door teksten die ze geschikter achtte als liefdesgebaar. 'Je zag er gisteravond mooi uit. Liefs, Alex.' 'Ik zat net te bedenken hoe charmant je eruitzag met dat etensrestje tussen je tanden. Liefs, Ryan.' 'Ik voel me een beter mens wanneer jij bij me bent. Liefs, Charlie.' 'Ik hoop dat we nog heel veel tijd samen zullen doorbrengen. Liefs, Ian.' En ze glimlachte breeduit wanneer ze het kaartje om een steel bond en het liet bezorgen.

Dit waren de liefdesverhalen waarvan Rosie deel wilde uitmaken. Ook al waren ze niet echt, Rosie geloofde toch dat ze in een bepaald opzicht waar waren.

Wekenlang had niemand het over haar stille liefdeswenken. Totdat Rex Thorpe opbelde met het verzoek een dozijn rode rozen te sturen naar zijn vriendin op Columbus Avenue 934.

‘En welke tekst wilt u op het kaartje hebben?’ vroeg Rosie plichtmatig.

Rosie had dit type met de vriendin in Upper West Side al vaker aan de telefoon gehad. Brutaal. Had waarschijnlijk een dikbetaalde baan. Waarschijnlijk knap, maar ook een ongelooflijke klootzak. Had waarschijnlijk een aantrekkelijke vriendin tegen wie hij zelden zei dat hij van haar hield.

‘Het kaartje? Welk kaartje?’ antwoordde Rex kortaf.

‘Het kaartje bij het dozijn rode rozen.’

Het was even stil.

‘Meneer?’ voegde ze eraan toe, terwijl ze haar ogen ten hemel hief en haar neerbuigendheid door de telefoon perste.

‘Jezus. Weet ik veel.’

Stilte. En toen hoorde ze aan de andere kant het weerzinwekkende geluid van iemand die kauwgom kauwde.

‘Doe maar: “Voor Anabel. Liefs, Rex.”’

Klik.

Rosie vond het hele gesprek totaal en gekmakend beledigend voor haarzelf en het werkwoord ‘liefhebben’. Voor de zoveelste keer.

En daarom beschreef Rosie de kaart op de wijze die zij geschikt achtte: met haar lievelingsgedicht van E.E. Cummings:

*liefde is dikkerder dan vergeten
dunnerder dan nog weten*

*zeldzamer dan golven vochtig zijn
gangbaarder dan in gebreke zijn*

*zij is waanzin en manig
en min vatbaar voor onzijn
dan heel de zee die alleen nog
dieper is dan de zee*

*liefde is minder altijd dan winnen
is minder nooit dan leven
min groter dan het minst beginnen
min kleiner dan vergeven*

*zij is bij zinnen en zonschijnig
en meer zij kan niet stuk
dan heel de lucht die alleen nog
hoger is dan de lucht*

En toen ondertekende ze het namens hem met: 'Ik hou van je, Rex.'

Dit was de allereerste keer dat Rosie op zo'n kaartje de woorden van iemand anders dan haarzelf had gebruikt. Ze had er nog nooit een van haar lievelingsdichters bij gehaald. Maar deze keer, als tegenwicht tegen Rex Thorpes ongelooflijke botheid, voelde het gewoon juist.

Zelfs Rosie was het niet duidelijk of ze nu met een klein gebaar probeerde de vriendin van Rex te redden, of dat ze Rex stilzwijgend iets wilde vertellen over hoe liefde hoorde te zijn. Hoe het ook zij, haar poging stond nu op papier en zou over zesendertig uur bij Anabel op de stoep staan.

En dat maakte Rosie blij.

Toen Rex bij zijn vriendin op de stoep stond om de dank voor de bloemen die hij had gestuurd in ontvangst te nemen, sloeg Anabel onmiddellijk en energiek haar armen om hem heen. Rosie wist het niet, maar Anabel studeerde literatuur en was een groot fan van E.E. Cummings.

‘Je boodschap is perfect,’ zei Anabel tegen haar vriend. ‘Ik zal haar altijd koesteren. Ik hou ook van jou,’ zei ze.

Rex wist dat Anabel er zeker van was dat ze zouden trouwen en Rex had nog geen reden bedacht waarom ze het bij het verkeerde eind zou hebben.

Rex onderging zijn onverdiende omhelzing zonder erop te reageren. Maar toen hij de kaart bij het boeket zag, was hij woedend. Want bloemrijke taal interesseerde hem niet, en aan iemand die iets deed zonder zijn expliciete toestemming wilde hij al helemáál geen aandacht besteden.

De eenendertigjarige Rex Thorpe ging met alles in zijn leven ernstig en precies om. Met zijn Brooks Brothers-pantalon en zijn gestoomde overhemden. Met het Eames-meubilair in zijn woning. Met de Upper West Side-restaurants die hij regelmatig bezocht en de academische titels van de mensen met wie hij omging. Met de whiskey die hij dronk en de vorm van het glas waaruit hij dat deed. Met het merk zwarte inkt in zijn balpen. Met het beeld van zichzelf als een gerespecteerd en geslaagd man. Met zijn streven een authentiek man te zijn.

Rex richtte zijn aandacht zo nauwgezet en intens op al die dingen dat hij het nooit logisch of de moeite waard vond om energie voor Anabel DeGette over te houden. Hij gaf nooit genoeg om haar om veel moeite te doen, ook al was ze best aangenaam gezelschap en mooi. Rex was zich er pijnlijk van bewust dat hij zich waarschijnlijk helemaal niet met vrouwen zou bezighouden als een aangename en

mooie vrouw niet had gehoord bij zijn idee van hoe een 'geslaagd' leven eruitzag. Maar aangezien dat wel zo was, wist Rex dat hij af en toe wat genegenheid moest tonen, waarbij hij tegelijkertijd zijn vriendin negeerde en al zijn tijd aan zijn werk besteedde. En voor dat doel had hij besloten een boeket rozen te sturen met een kaartje waarop 'Liefs, Rex' stond.

'Wat hebt u in jezusnaam gedaan?' schreeuwde Rex de volgende dag zijn retorische vraag naar Rosie, nog voordat hij beide voeten in Blooms had gezet. 'Ik had u heel duidelijke instructies voor mijn kaartje gegeven. En bij die instructies zat geen gedicht van die klotte-Cummings. Waar haalt u het lef vandaan om u ermee te bemoeien en mijn woorden te verdraaien?'

Hij had door willen razen, maar hield abrupt op toen hij Rosie in haar knielange jurk met paisleymotief zag. Toen hij haar rommelige bruine haar zag, dat uit een losjes gevlochten vlecht ontsnapte. Haar pony, die de ronding van haar dikke wenkbrauwen bijna aan het zicht onttrok. De door bloemen gevlekte handschoenen, die grappig te groot waren voor haar ongetwijfeld kleine handen die vastzaten aan haar dunne polsen. Haar fijne botten. Haar licht opwippende neus. Haar sproeten. De iets aflopende lijn van haar ooghoeken. De stokkerige manier waarop ze met haar heupen zwaaide en het liedje 'Leather and Lace' van Stevie Nicks en Don Henley neuriede. Haar stralende voorkomen.

En wat het belangrijkste was: de manier waarop ze nonchalant zijn woede negeerde.

Dit alles benam Rex de adem.

Hij stond daar met open mond, teleurgesteld dat Rosie nog niet naar hem had gekeken. Hij dacht dat hij haar blik kon vangen. Al was het maar even. Hij wilde haar blik vangen. Hij wilde recht in haar ogen kijken en iets nieuws zien.

Zonder ook maar op te kijken van haar dagelijkse ontdoorningsactiviteiten, wist Rosie dat het Rex was die driftig binnenstapte. Ze gluurde snel onder haar pony door. Inderdaad, een knappe man, én een klootzak.

Ze probeerde haar blik op de rozen in haar handen gericht te houden terwijl Rex tegen haar sprak, maar ze verloor de strijd toen hij stilviel. Ze keek Rex Thorpe slechts heel even aan, en zag toen alles. Zijn borstelige wenkbrauwen. Zijn sterke schouders. Zijn gladde huid. De lijnen in zijn wangen. Zijn zwarte haar.

Zijn aanwezigheid.

Rosie kon er niet tegen met zo'n overweldigende stoerheid in de winkel te zijn. Stoerheid die ze tegelijkertijd verafschuwde en aantrekkelijk vond. Dus schudde ze haar handen totdat de canvas handschoenen op de toonbank vielen. En daarna pakte ze haar schoudertas, gevuld met volgekrabbelde notitieboekjes en dingen voor de zoete trek, en liep zonder iets te zeggen snel langs Rex. Ze concentreerde zich zo sterk op weggelopen en zo weinig op wat er in die winkel gebeurde dat ze niet eens bleef staan om het blauwe kleurkrijt en de paar penny's op te rapen die uit haar tas vielen toen ze die achter zich aan sleepte.

Terwijl Rosie naar de deur liep, voelde ze weer iets aan zich trekken. Hoewel ze niet Rex' principes deelde, had ze zeker bewondering voor zijn authenticiteit. Niet alle mensen, niet alle mannen, spraken zich zo uit. Niet alle mannen waren bereid anderen te laten weten wat hun pijn deed. Hen kwelde. Hun plezier deed. Hen opwond. De zelfverzekerdheid van Rex had iets sexy's. Zijn mannelijkheid. Zijn overtuigdheid. Maar ook al dacht ze dit allemaal over de man die zo stevig midden in Blooms stond, Rosie liep zó naar buiten en besloot de middag vrij te nemen.

Ze sprong op haar fiets en reed zonder zich ook maar ergens zor-

gen over te maken recht op haar favoriete tak van de wilg in Central Park af. Met alleen het liedje 'Leather and Lace' in haar hoofd. En de bosgeur van Rex in haar neus.

2

Willow Thorpe had zagezegd een hekel aan woensdagen. Volgens de regels van de scheiding waren de woensdagen altijd dagen bij haar vader. En de dagen bij haar vader zaten altijd vol huiswerk en piano-oefeningen en klussenlijsten en goede manieren.

Maar het duurde niet lang of haar moeder vond een manier om van de woensdagnacht Willows lievelingsnacht te maken. Om er een nieuw avontuur van te maken, een nieuwe kans op heel veel liefde.

Willow trok haar favoriete Keith Haring-T-shirt over haar dikke haar, totdat het op haar schouders viel. Ze glimlachte toen ze in de spiegel keek om haar tanden te poetsen en zichzelf met het T-shirt aan zag. Ze was dol op dat veel te grote T-shirt met die dikke, kronkelige lijnen en felle kleuren. Het beviel haar dat de vreugde er aan alle kanten afspatte. Dat de figuren zo simpel waren en zo blij samen rondansten.

Ze waste de tandpasta van de randen van haar mond en kroop tussen de lakens. En toen begon ze te wachten. Ze kneep haar ogen dicht alsof ze sliep. Maar dat deed ze in de verste verte niet. En daarna wachtte ze nog een poosje. En toen Willows wekker om midder-

nacht afliep, had ze het gevoel dat er tegelijkertijd alle tijd in het universum en helemaal geen tijd verstreken was.

Met een lichte kriebeling onder haar huid stak Willow haar voeten in haar pantoffels, pakte haar zaklantaarn van haar nachtkastje, liet haar hoofdkussen onder haar laken glijden voor het geval haar vader kwam kijken, en liep behoedzaam op het puntje van haar tenen de achtertrap af. Ze greep de leuning vast om haar evenwicht te bewaren, maar liep op heel natuurlijke wijze de trap af. Het was jammer dat Willow het gracieus was op die donkere trap midden in de nacht, waar niemand haar ooit zou zien.

Willow duwde de punt van haar pantoffel langzaam, doelbewust in het weelderige tapijt dat iedere trede bedekte. Ze liep de keuken door, glipte de achterdeur uit en begaf zich naar het eind van de achtertuin. Dit ogenblik, wanneer ze op de rand van het gemanicuurde gras stond met alleen maar heel hoge bomen voor zich, deed Willows hart trillen. Ze was helemaal alleen in het donker. Ze hoorde alleen het syncopische gezoem van de cicaden en het zachte gekraak in het bos. Haar longen werden slechts gevuld met die frisse, zure lucht van een oktobernacht.

Willow kon de opwinding in haar aderen voelen kloppen. Ze stond aan de rand van haar vaders wereld en op de steile rand van die van haar moeder. Hier bevond zich de ingang naar geluk.

Willow stapte van het dikke gazon de ondoordringbaarheid van het bos in. Maar zevenendertig halve stap, hield ze zichzelf voor, terwijl ze snel over gevallen bladeren en dunne takjes naar de boomhut liep. Zij en haar moeder hadden ze ooit geteld. Rosie had zelfs rekening gehouden met de lengte van Willows pas.

En toen Willow onder aan de ladder stond die omhoog voerde, gaf ze het teken: driemaal de zaklantaarn aan en uit. Vervolgens wachtte ze, met wijd open ogen en een bonkend hart. En zonder één moment

pauze beantwoordde Rosie het sein en stak ze haar hoofd door de bodem van de boomhut.

Willow wilde altijd dolgraag die ladder op snellen wanneer ze haar moeder zag, maar ze wist dat haar onvaste knieën geen partij waren voor de gammele houten sporten. Ze kon zich al nauwelijks overeind houden op de gladde vloer van de gang van groep zeven, laat staan op een oude ladder. Ze nam dus de tijd en kromde haar vingers om elke houten sport en greep hem zo stevig mogelijk vast, terwijl ze voorzichtig haar voeten langzaam liet klimmen, stap voor stap.

En toen Willow eindelijk boven was, tilde haar moeder haar zoals altijd in haar armen en kuste haar heel hard, heel beslist op haar wang. En zij en haar moeder zongen en dansten en praatten en tekenden samen bij het licht van de zaklantaarns. Ze schilderden, maakten vingerpoppetjes, speelden Twister en lieten munten draaien. Om de beurt probeerden ze woorden te zeggen waar ze hun tong over braken. En ze hielden dolveel van elkaar.

En toen de wanden van de boomhut versierd waren met nieuwe tekeningen en er in hun mond een laag Pixy Stix-suikerkristallen zat en hun buik gevuld was met *cream soda*, en toen de lucht in de boomhut verzadigd was met de muziek van Elton John uit de kleine boxjes van haar moeder, legde Willow haar hoofd in Rosies schoot en zuchtte diep.

Willows zachte, schorre stem verbrak de stilte. ‘Mam, waarom zijn jij en papa gescheiden?’

‘Eh... wil je wakker worden door de zon of door een wekker?’ antwoordde Rosie.

‘Door de zon,’ antwoordde Willow. En dat zei ze heel vlug.

‘Ik ook, kindje,’ zei Rosie kalm terwijl ze Willow midden op haar gladde voorhoofd kuste. En opnieuw zuchtte Willow diep in haar moeders schoot.

Toen Rosies horloge aangaf dat het één uur was, pakten Willow en Rosie hun snoeppapiertjes en speeltjes, klikten de zaklantaarns uit en daalden af langs de ladder. Rosie zonder enige moeite en Willow hevig geconcentreerd.

En toen Willow bij de achterdeur van haar vaders huis aankwam, wachtte ze en keek ze toe terwijl haar moeder over de oprit wegliep. Ze zag Rosies haar gewichtloos op en neer deinen terwijl haar smalle armen hun best deden om alle frisdrank en snoepgoed en kleurkrijt die hachelijk tegen haar borst opgestapeld waren, vast te houden. Willow sloeg haar moeder, die zo beheerst, maar ook zo bruisend was, gade totdat ze geleidelijk door de duisternis werd opgeslokt.

Voordat ze verdween liet Rosie altijd een potlood of kleurkrijtje aan haar greep ontsnappen en liet dat over de grond rollen zonder de minste neiging te vertonen het op te rapen. Haar moeder stond niet eens stil om te zien wat er met zo'n zachte tik op het asfalt viel wanneer er iets uit haar armen glipte. Rosie stapte gewoon in de auto, waar haar silhouet weer zichtbaar werd in het zwakke licht van de autolampen. En dan draaide ze haar raampje naar beneden, drukte beiden handen op haar lippen en stak haar armen naar Willow uit. Helemaal door die fluwelen duisternis heen stuurde ze een kus naar Willows ziel.

Daarna reed haar moeder weg.

Willow liep daarna naar de oprit met haar zaklantaarn op de laagste stand om het verloren kleurkrijtje op te rapen en mee naar boven te nemen. Ze draaide het donkerroze wasachtige staafje om en om en bekeek het etiket – Jazzberry Jam – en stopte het toen in de zak van haar pyjama.

Wanneer Willow zo'n woensdagnacht voor de tweede keer in slaap viel, haalde ze zich nogmaals haar moeders lippen voor de geest die een glimlach vormden, en het gevoel van haar moeders lange, gema-

nicuurde vingers die met haar krullen speelden. En dan viel ze zo-
maar ineens gelukkig in slaap.

Het maakte haar nooit iets uit dat ze door dat verblijf in de boom-
hut donderdags zo moe was. Van alle nachten van de week was de
woensdagnacht met haar moeder voor Willow beslist de fijnste.

Willow werd de volgende ochtend in haar kamer in haar vaders huis
wakker door de wekker. Ze opende langzaam haar ogen en nam de
blauwe muren en de witte rieten ladekast waar. De kanten sierkus-
sens op de vloer. De smaak van stilte. En dan weer het gepiep van de
wekker.

Rex had Willow uitgelegd dat je, als je niet door het geluid van de
wekker heen wilde slapen, hem een eind van je af moest zetten. 'Dan
kun je alleen maar een eind aan het gezoem maken door op te staan!' had hij op een ochtend tegen Willow gezegd toen ze zich had versla-
pen. Hij zei dat terwijl hij haar wekker van haar nachtkastje ver-
plaatste naar de rand van de ladekast bij de tegenoverliggende muur.

Willow gaf een klap op de wekker en begon aan de taken van de
ochtendlijst die haar vader voor haar had gemaakt. Ze keek ook of
haar broertje zijn ochtendlijst afwerkte. Maar zoals gewoonlijk was
hij daar niet mee bezig.

Asher Thorpe was zes en vergat altijd van alles. Knoeide. Brak van
alles. Liep overal tegenaan. Maar het werd hem bijna altijd allemaal
vergeven. Vanwege zijn bolle wangen en ronde kin, zijn helderblau-
we ogen en zijn zijdezachte, blonde pagekopje. Maar bovenal vanwe-
ge zijn twee ontbrekende voortanden en de moeite die hij had met de
letter 'r'.

Het had iedereen verbaasd dat twee mensen met donker haar zo-
als Rosie en Rex een jongetje met blond haar en blauwe ogen konden
voortbrengen. Maar Rex, Rosie en zelfs Willow vonden het dood-

normaal dat Asher allervriendelijkste, uiterst zachtaardige en totaal niet bedreigende gelaatstrekken had. Asher had een zekere lichtheid die geen van de andere Thorpes bezat. Een lichtheid waaraan Willow werd herinnerd telkens wanneer ze in Ashers kamer aan de andere kant van het huis kwam en hem heerlijk slapend te midden van een stapel knuffeldieren aantrof. Telkens wanneer ze haar broertje wakker porde en er een lach op zijn gezicht verscheen zodra hij zijn grote zus zag.

‘De ochtendlijst, Ash,’ zei Willow, en ze kuste haar broertje op het voorhoofd.

‘Oké, oké,’ zei Ash met een slaperige glimlach en zachte wangen.

Willow verliet de kamer van haar broertje en werkte de klussen op haar lijst af.

Tanden poetsen – halve minuut boven, halve minuut onder

Gezicht wassen – alleen met gezichtszeep

Bed opmaken

Haar borstelen

Pyjama opvouwen

Aankleden – schone kleren!

schooltas inpakken – heb je al je huiswerk bij je?

Vitaminen innemen

samen ontbijten

Willow kende haar ochtendlijst uit haar hoofd, maar haar vader stond erop dat hij op haar deur naast haar middaglijst bleef hangen, die weer naast de avondlijst hing. Ze voerde heel ijverig alle dingen op de klussenlijst uit zoals haar vader het wilde, op twee na.

Het eerste waar Willow moeite mee had was ‘Haar borstelen.’ Want Willows haar krulde te veel en was te wild, en als ze het borstelde,

werd het alleen maar erger. Haar moeder had tegen haar gezegd dat dit iets was wat jongens niet begrepen en dat ze dit punt op de lijst maar moest negeren. Maar Willow was graag gehoorzaam, dus in plaats van deze stap over te slaan ging ze iedere ochtend met de gladde kant van de borstel over haar dichte krullen.

En dan was er 'Aankleden'. Hoewel Willow het geen probleem vond dit te doen, had haar vader altijd een hekel aan de kleren die ze koos. Die waren elke dag hetzelfde – een glanzende paarse legging, een zwart t-shirt met een zilveren hoefijzer erop en zwarte, enkelhoge Converse-gympen. Elke dag hetzelfde, nu al vier jaar lang. Ze had een aantal paarse leggings en een aantal dezelfde t-shirts. En vandaag, nu ze al een paar weken in groep zeven zat, was ze nog steeds hetzelfde gekleed.

Haar vader zei nooit iets tegen Willow over hoe ze zich kleepte. Althans, niet met zijn mond. Maar dat hoefde ook niet, want Willow merkte altijd wel dat het hem tegenstond haar in die kleren te zien. Wanneer Willow haar vader 's morgens begroette, merkte ze elke keer weer dat ze hem teleurgesteld had. Hij zei het met zijn ogen en een subtiel laten zakken van zijn kin en een licht hoofdschudden. Misschien kwam het door haar kleding, of misschien door haar zwakke knieën. Misschien was het iets totaal anders. Maar wat het ook was, haar vader keek nooit naar zijn dochter zoals haar moeder.

Rex had precies zoals altijd plaatsgenomen in de grote houten stoel aan het hoofd van de ontbijttafel. Het rechterbeen over het linkerbeen geslagen. De leesbril op de punt van zijn neus. Een dampende kop koffie in zijn rechterhand. Een stapel verwoed gekrabbelde aantekeningen verspreid over de tafel. Gekleed in een kostuum dat eruitzag alsof het gloednieuw was.

Een ernstige indruk makend. Een machtige indruk makend. Dezelfde indruk makend als altijd.

Rex Thorpe was lang en breed en zijn schouders drongen naar voren. Als je dicht genoeg in zijn buurt was, zag je dat zijn zwarte ogen altijd heen en weer flitsten. Hij nam altijd het vertrek in zich op en de mensen die zich erin bevonden. En zijn lippen waren altijd getuit, alsof hij iets wilde gaan zeggen. Maar door de manier waarop hij zijn wenkbrauwen naar elkaar duwde en zijn kaak spande, wist je dat je niet wilde horen wat hij te zeggen had. Maar of hij nu iets zei of stil was, of hij nu naar je keek of je totaal negeerde, als je de ruimte met hem deelde, kon je niet om Rex Thorpe heen.

Willow ging aan tafel zitten en maakte een kom met melk en Lucky Charms-ontbijtgranen voor haar broertje en toen een voor haarzelf klaar, terwijl Rex als een robot zijn rechterarm op en neer bewoog om af en toe een slok koffie te nemen. Willow en Asher stopten met hun zware zilveren lepel eerst de stukjes die geen marshmallow waren in hun mond. Ze vonden het leuk om te kijken welke tint het specifieke mengsel van hoefijzervormige, pot-met-goudvormige en hartvormige marshmallows aan de melk zou geven. Het was een spelletje dat ze ook bij hun moeder speelden. Wanneer de Lucky Charms-melk een bepaalde kleur had gekregen, doorzochten ze allebei gauw de doos met kleurkrijtjes midden op de tafel om het krijtje te vinden dat het best bij de kleur in hun kom paste. Wie het eerst de kleur had die er het dichtst bij zat, kreeg van Rosie een dikke, rode kus.

Wanneer ze dit spelletje bij hun vader speelden, zaten Willow en Asher gewoon stilletjes te roeren en naar de melk te kijken. Maar ze hadden in ieder geval allebei lol.

Asher verbrak de stilte toen hij luid vroeg: ‘Gaan we dit weekend bowlen?’

‘Misschien als jullie al jullie klussen gedaan hebben,’ zei Rex, zonder zijn blik van het notitieblok af te wenden dat naast de onderzetter lag waarop hij zijn koffie zette.

Willow wist al dat haar vader zoiets zou zeggen. Want de dingen waarop haar vader ja zei, waren specifiek en bijna altijd gebonden aan voorwaarden. Je mocht een kwartier tv-kijken als je wasgoed was opgevouwen. Je mocht ijs hebben, met maximaal twee toppings, als je alle erwten op je bord had opgegeten. Je mocht pas naar buiten, mét dichtgeritst jack, als je een halfuur piano-oefeningen had gedaan. Je mocht een nieuw pak ontbijtgranen openmaken als het oude leeg was, en daarna mocht je de oude doos opvouwen, zodat hij efficiënt plat was gemaakt, en hem in de papierbak stoppen. Het kon haar vader niets schelen als er in het oude pak geen hoefijzervormige marshmallows meer zaten die je zo leuk vond.

Asher richtte met een 'O, man!' zijn aandacht weer op zijn kom en dook daarna onder de keukentafel om met zijn actiefiguren te spelen. Wat erop neerkwam dat het weer stil werd aan tafel. Een stilte die Willow teleurstelde. Ze hield van lawaai en geklets en muziek en spelletjes.

Ze hield van haar moeders huis.

Willow keek op van haar kom en overwoog of ze haar vader zou vragen welke kleur hij de melk vond hebben. Maar zijn slapen bolden op bij iedere kauw op het stuk roze kauwgom in zijn mond. Hij leek zo ernstig zoals hij daar zat. Zo intens. Zo in beslag genomen door zijn aantekeningen.

Dus haalde Willow haar gekreukelde woordzoekersboek uit haar rugzak en zocht op de bladzij naar het volgende woord op de lijst: ZOEVEN. Willow zocht in het raster naar een Z. Ze tikte met het Jazz-berry Jam-kleurkrijtje op het papier terwijl ze naar de bladzij staarde. Ze grinnikte om haar geheim. Het geheim van hoe ze aan dat kleurkrijtje kwam. En ook al merkte niemand dat Willow grinnikte of een kleurkrijtje vasthield, toch was ze trots op dat donkerroze kleurstaafje in haar hand. Trots op het feit dat ze een moeder had die zo veel

van haar hield dat ze haar midden in de nacht bezocht in de boomhut. Dat ze een moeder had die iedere woensdagnacht met haar krullen speelde. Dat ze een moeder had die haar met spelletjes altijd liet winnen.

Vlak voordat het ‘busalarm’ ging dat Rex had ingesteld, vond Willow haar woord. Daar stond het, in het midden, van links naar rechts. Z-O-E-V-E-N. Ze omcirkelde de letters, sloot haar woordzoekersboek en stopte het in haar rugzak. Ze had het nodig om haar gezelschap te houden in de bus. En wanneer ze haar lunch at. En onder de glijbaan, tijdens de lunchpauze. En in haar hoofd.

Willow bracht haar lege kom en die van Asher naar de gootsteen, ritste haar jas dicht en toen die van haar broertje, en zei: ‘Dag, pap,’ zo hard dat hij het kon horen terwijl ze naar school gingen.

‘Dag, jongens!’ riep Rex terug vanuit zijn stoel aan de keukentafel.

Als Willow een ochtendlijst voor haar vader zou mogen maken en die op zijn muur zou mogen plakken, zou er niet op staan dat hij zijn aantekeningen moest doorkijken of zijn das moest strak trekken. Er zou maar één ding op staan:

Willow en Asher gedag kussen.